అరుణతార

చంటి పిల్లాడి ఏడుపు విని, నిద్దట్లోనే ఏవో కలల్లాంటి ఆలోచనలతో కుమిలి కుమిలి ఏడుస్తున్న వసుంధర వులిక్కిపడిలేచి కూర్చుంది. ఇంకా బెక్కుతూనే వున్న కొడుకుని ఒళ్ళోకి తీసుకుని పాలివ్వడం మొదలెట్టింది కాని. కల ఇంకా సాగుతూనే వుంది. తనని చుట్టాలూ, ఊళ్ళోవాళ్ళూ "వితంతువు" అని తిడుతున్నారు. తన భర్త ఎక్కడికో వెళ్ళాడు. "కాదు, వాడు చచ్చిపోయాడు. నీదరిద్రపు రాతవల్లే నీ మొగుడికి చావొచ్చింది" అంటున్నారు వాళ్ళు. తను నమ్మలేకపోయింది. ఎంత నిర్దాక్షిణ్యంగా తిట్టారు వాళ్లు ః వాళ్ళతో చేతనైనట్లు వాదించింది తను కాని వాళ్ళు-

అంతవరకూ పాలు తాగుతున్న రవి తన రొమ్ముని౦చి మొహం తిప్పేసి "కా...గా..." అంటూ గట్టిగా పాట మొదలెట్టడంతో వసుంధరకి పూర్తిగా మెళుకువ వచ్చింది. ఓ సారి కొడుకునీ, పరిసరాల్నీ చూసింది. దాదాపు తెల వారింది. చీకట్లు నెమ్మదిగా జారుకుంటు -న్నాయి.

ఒక్కసారి తను నిజంగా వితంతువేనని మెరుపులా తోచింది వసుంధరకి. భారంగా నిట్టూర్చి ఊరుకుంది. రవి పాట ఆపి తల్లి ముఖంలోకి చూస్తూ నవ్వుతున్నాడు.

వసుంధర మొగుడు శ్యామలరావు చనిపోయి ఆరునెలలయింది. వసుంధరకిప్పుడు పాతికేళ్లు. పెద్దకొడుకు రాంబాబుకి ఎనిమిదేళ్ళు. రెండోవాడు రవికి ఎనిమిది నెలలు. ఇప్పుడు పుట్టింట్లోనే వుంటోంది ఆమె.

వసుంధర పెళ్ళి జరిగినప్పుడు ఆమె అత్తవారు భాగ్యదేవత అన్నారామెని. ఆమె రాకతో వాళ్ళ చితికిపోయిన కుటుంబం మళ్ళీ పైకి రాసాగిందట. శ్యామలరావు సరేసరి. "పువ్వుల్లో పెట్టి పూజించాలి" అన్నట్లు వసుంధరని ఎంతో ప్రేమగా గౌరవంగా ఏలుకున్నాడు. "నువ్వే నా ప్రాణం" అనేవాడు. ఇప్పుడు తన ప్రాణంలాంటి వసుంధరని భూమ్మీద వదిలేసి ఎందుకు మట్టిలో కలిసిపోయాడో ! అందుకే మనుషుల్ని ఎంత గొప్పవాళ్లైనా సరే నమ్మకూడదంటారు కొందరు.

వసుంధర పుట్టింట్లో ఆమె అన్నా, తమ్ముడు, ఇద్దరు పెళ్ళికాని చెల్లెళ్లు, తండ్రి వున్నారు. ఆమె అన్న ప్రకాశరావుకి పిల్లల్లేరు. తమ్ముడు కమలాకర్ కి ముగ్గురు పిల్లలు.

శ్యామలరావు తాలూకు ఇన్సూరెన్స్ డబ్బు, రేడియో, ఫర్నిచర్ అన్నీ అతనివాళ్ళే వుంచేసుకున్నారు; జ్ఞాపకచిహ్నం కావాలిట వాళ్ళకి. తర్వాత వసుంధర ఏదైనా ఉద్యోగం వెతుక్కుంటానంటే పుట్టింటివాళ్ళు ఒప్పుకోలేదు.

"మీ కెందుకు నా బరువు" అని ఆమె అంటే "పరువు తియ్యకు ఇష్టం వచ్చినట్లు చేసి" అని నొచ్చుకున్నారు వాళ్లు.

అందాల బొమ్మ వసుంధరకి వైధవ్యపు మసి త్వరగానే అలుముకుంది. ఎందుకంటే పుట్టింటికి వచ్చాకా వంటగదే ఆమె నివాసం అయింది. వదినలకి ఇతర "డ్యూటీ"లు పెరిగి పోయాయి. పెద్ద వదినకి పిల్లల్లేరు కనుక దానికోసం కృషి ఎక్కువైంది. చీటికీ మాటికీ గుళ్ళూ, యాత్రలూ, స్వాముల్లార్ల పాదపూజలూ చేస్తోంది, చిన్న వదిన విమలాదేవికి బ్లడ్ ప్రెషర్, నరాల బలహీనత మొదలైన పడికట్టు పదాలమీద మోజు పెరిగి, ఇంజక్షన్లు, టాబ్లెట్లూ భోజనంగా తినసాగింది.

ఇంటి చాకిరీ అంతా చేసినందుకు వసుంధరకి మెప్పూ, గౌరవం వంటి అదనపు బరువుకూడా తగిలించడం ఎందుకని నిర్లక్ష్యం చేసేవారు ఇంటిల్లి పాదీ. తమతో సినిమాలకీ, షికార్లకీ పిలిచి ఆమెను శ్రమ పెట్టడమూ ఇష్టం వుండేది కాదు వాళ్ళకి.

భర్త చనిపోయిన సత్యం క్షణం క్షణం వాళ్ళ ప్రవర్తనా, మాటలూ గుర్తు చేయడంతో "నేను నిజంగానే వితంతువుని" అనుకోసాగిందామె. భర్తనించి వచ్చే సుఖాలు ఎలాగూరావు. తనకి అవి అక్కర్లేదేమో. కాని ప్రతిమనిషికీ కావలసిన స్నేహం, ఆదరణ కూడా తాను పొందే హక్కు లేదని సూచనగా తెలుస్తోంది ఆమెకి.

వితంతువు అంటే కుష్టువ్యాధి వచ్చిన స్త్రీ అని ఏదైనా నిఘంటువులో వుందేమో ! ఇంట్లో పెద్దలూ, పిన్నలూ అలాగే భావిస్తున్నట్లుంది. వదినలు ఆమెకు వినపడేలాగే అవహేళనగా మాట్లాడేవారు తన గురించి. ఓరోజు "ఆ మొహం చూశావా విమలమ్మా ! ఎంత ప్రేతకళో. అందుకే మొగుడు ముప్పై ఏళ్ళు నిండకుండా పోయాడు" అంది పెద్ద వదిన, చిన్నది విమల కిసుక్కున నవ్వి "నిజం అక్కా. ఒక్కొక్కప్పుడు నిద్ర లేవగానే దాని మొహం చూసేయోగం పడు తుంది. ఇంక ఆరోజు చూడు నాపాట్లు. అన్నీ దరిద్రమైపోతాయి. అందుకే పూర్వీకులు-"

"శుభకార్యాలు జరిగే చోటికి రానిచ్చే వారు కాదు. ఇప్పుడంతా కలికాలం. అన్నీ పోతున్నాయి." అంది పెద్ద వదిన.

"బావిలో దూకితే ..." అనిపించింది వసుంధరకి. ఆరోజు ఆమె తిండి తినలేదు. ఎవరికీ ఆ సంగతి తెలియలేదు.

నిజంగా వేదం చదివిన ఓ శాస్త్రుల్లుగారిని ఓరోజున ఇంటికొస్తే నిలేసి బెదురుగా అడిగింది వసుంధర. "మీకు అన్నీ తెలుసంటారు. మీరు చెప్పండి. నామూలాన్నే మా ఆయన చచ్చిపోయారా అని."

ఈరోజుల్లో ఇలాంటి ప్రశ్నలు అడిగే వాళ్ళు లేక మొహంవాచిన ఆయన శాస్త్రజ్ఞానం ఒక్కసారి పాములా పడగెత్తి ఆడింది. కొంతసేపు ఆమెను ఓదార్చి అమ్మా ! ఎవరి ఖర్మ వాళ్ళది.

ఎవరికెంత ఋణమో అన్నాళ్ళు భూమ్మీద ఉంటారు. దాంటో మనుషులదేకాదు, ఆఖరికి దేవతల జోక్యం కూడా వుండదు. అదీ కర్మసిద్ధాంతం. నీ మొగుడు కాలం చేశాడంటే ఊరికే చేశాడంటావా? అమ్మా. ఈజీవుడు పైకి ఎంత నికృష్టంగా కనిపిస్తాడు కాని, దేవాంతకుడు. మరో శరీరం వెతుక్కుని గాని ఈ శరీరాన్ని విడిచి పెట్టడు. అంచేత గతించిన మీభర్తగారు స్వర్గంలో నీకోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంటాడనీ, నీకు ఉత్తరాలు రాస్తాడనీ ఆశలు పెట్టుకోకు. నీ కన్నేళ్ళు ఆ అదే అనుకున్నాను. పాతిక. కొందరు పిల్లలకీ అదే పెళ్ళీడు. మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకో అమ్మా. ఏమీ తప్పులేదు" అన్నాడాయన. ఆయనకి అంబాళ్ నశ్యం పీల్చినంత హుషారుగా వుంది ఆమెకు కర్మ సిద్ధాంతాన్ని చెప్పునప్పుడు.

ఆ సంభాషణతో కొంత ఊరట చెందిన వసుంధర తిరిగి మనిషిలా బతకసాగింది. రేడియోలో పాటలు వస్తుంటే (ఆమె బాగా పాడుతుంది. నువ్వు ఇక్కడ వుండిపోబట్టి నూర్జహాన్, లతాపై కొచ్చారు అనేవాడు మొగుడు.) వినడం మొదలెట్టింది. విచారంగా వుండడమూ, ఏడుస్తున్నట్లు మాట్లాడ్డమూ "పెద్ద మనిషి" తరహా కాదని నిశ్చయించుకుంది. కృత్రిమ భావాల మేకప్‌లో మునిగిపోయిన ఆమె జవసత్వాలు తిరిగి పైకి రాసాగాయి. కళ్ళలో "విడో లుక్" పోయి మునుపటి కాంతి వచ్చింది.

వసుంధర పెద్ద వదిన రంగనాయకమ్మ నీళ్ళోసుకుంది. ఓ రోజున సీమంతం ఏర్పాట్లు జరుగుతున్నాయి. వసుంధర ఆ గదిలోకి వెళ్ళి సాయపడబోతే అందరూ (అన్నతో సహా) మొహం చిట్లించారు. చిన్న వదిన ఆమెను బయటకు లాక్కుపోయి కోపాన్ని అణుచుకుంటూ "శుభమా అని సీమంతం చేస్తుంటే నువ్వెందుకమ్మా అక్కడ? నీపాడు మొహం చూపించి అంతా పాడుచేయాలనా" అంది సన్నని గొంతుతో.

ఆ రాత్రి ఏడుస్తూ నిద్రపోయిన వసుంధర తెల్లవారుతుంటే ఇంకా ఏడుస్తూనే వుంది. కలల్లో మాత్రం ఇదంతా కల. తన భర్త చనిపోలేదు అనుకుంటూ వుంటే చంటిపిల్లడు గట్టిగా ఏడ్చి కల ఆర్పేశాడు.

ఇంటి పనుల్లోకి దిగిన వసుంధరకి పెద్దబ్బాయి రాంబాబే తోడు. వాడు వస పిట్టలా వాగుతాడు. వాడి మాటలు వింటుంటే తను తల్లేగాని వితంతువు కాదనిపించి వసుంధర మనిషిలా అయిపోతుంది. తల్లే దైవం అన్నారు, కాని ఆ తల్లికి పిల్లలే దైవాలయ్యారు.

శీమంతం జరిగిన మర్నాడు ఉదయం రంగనాయకమ్మ లేస్తూనే పొత్తి కడుపు నెప్పి అని గోల పెట్టింది. కొంచెం రక్తస్రావం కూడా మొదలెట్టగానే "అమ్మా ఎబార్షన్" అని అరిచి మూర్ఛపోయింది తోడికోడలు. మూర్ఛపోవడంలో ఆమెకు మంచి ప్రాక్టీస్ వుంది.

ఓ కుర్ర లేడీ డాక్టరు వచ్చి ఇంజెక్షనూ, టాబ్లెట్లూ ఇచ్చి పెద్ద ఆరిందాలా బిక్కమొహం వేసుకున్న రంగనాయకమ్మ మొగుణ్ని మొహం వాచేలా తిట్టింది. "ఏమండీ మీకు తెలీదా ఇన్నేళ్ళొచ్చి. ఈ వయస్సులో వచ్చిందంటే ఎంత కేర్‌ఫుల్‌గా వుండాలి. ఇది ఎటు దారి తీస్తుందో చెప్పలేం" అని రెండు జడలూ ఎగరేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

"మూర్ఛ"లోనే అంతా వింటున్న చిన్నకోడలు నాటకం తెర వేయగానే టకామని

నిలబడ్డ శవం వేషధారిలా లేచి; "డిగ్రీలుండగానే సరా? నీకేం తెలుసమ్మా మా గొడవలు. నిన్న సీమంతం చేస్తుంటే మా విధవాడబడుచు ఆ గదిలో కొచ్చిందా లేదా? అవ్వ : చెప్పుకుంటే అప్రతిష్ట! తన పాడు మొహం చూపించింది. అంతే. ఈ వేళ పొద్దున్నే ఈ విపరీతం" అంటూ వచ్చింది ఆగదిలోకి.. లేడీ డాక్టరు లేకపోవడంతో నిరుత్సాహపడినా వెంటనే తెప్పరిల్లి గాలిని తిట్టసాగింది. "ఎవరి బతుకు వాళ్ళు బతక్కుండా ఈపాడు సంత ఒకటి మనకి. కలో, గంజో ఏదో తినే వాళ్ళం ఇన్నాళ్ళూ. ఇప్పుడీ విధవాడపడుచుతో-"అలా సాగిపోయింది తుఫాను.

వసుంధర చెవులు మూసుకుంది. ఆందోళనతో తలంతా హెూరు వినిపిస్తోంది. ఇక్కడ వుండరాదు అనుకుంది. తనకి ఏం రాసి పెట్టుందో అదే జరుగుతుంది. శాస్త్రుల్లుగారు చెప్పి రుగా శివుడాజ్ఞ లేనిదే చీమైనా కుట్టదని, తోడబుట్టినవాళ్ళు అనే లేబిల్ తనకేమీ అమ్ము తాన్నివ్వలేదు. వీధిలో బతికితే ఇంతకంటే సుఖమేమో !

రంగనాయకమ్మకి ఎబార్షన్ కాలేదు అని రూఢి అవగానే ఓ చీటీ రాసిపెట్టి వెళ్ళి వితంతు శరణాలయంలో చేరబోయింది. కాని ధర్మసంస్థల్లో బతికే మనుషుల అవస్థ చెడి పుట్టింటికి వచ్చిన ఆడదాని అవస్థకన్నా హీనం అని తెలిసి ఏవో పనులు చేసుకు బతకడానికి నిశ్చయించుకుంది ఆమె.

*   *   *

"నేను యాచన కోసం రాలేదు." తలవంచుకుని నిలబడి సన్నగా అంది వసుంధర. జమీందారుగారు పిన్న వయస్కుడు. కాని వాళ్ళ తండ్రి కాలంనించీ రాజమండ్రిలో ఓ పేద విద్యార్థుల ఉచిత భోజనశాల. స్కాలర్‌షిప్‌లూ ఇచ్చే సంప్రదాయం వుందేమో అందరూ సహాయం కోసం రావడం ఆయనకి బాగా తెలుసు.

"మరెందుకమ్మా"

"నాకు యిద్దరు పిల్లలు. నాకు తల్లీ , తండ్రీ, అన్నా, తమ్ముడూ ఉన్నారు. వాళ్ళని వాళ్ళే పోషించుకుంటున్నారు. మీరు మీ పాడుపడిన గుర్రాల శాలలో నాకు కాస్త నీడ ఇస్తే నేను నాలుగిళ్ళలో చేతనైన పనులు చేసుకుని బతుకుతాను."

ఈ చిన్న రిక్వెస్ట్‌తో జమీందారుగారి గాభరా తగ్గింది. "అలాగే వుండవమ్మా. దానికి పెంకులు కూడా లేవు. వేయిస్తాను" అన్నాడు.

వసుంధర చేతులు జోడించి వెళ్ళి పోతుంటే జమీందారు ఇంట్లో భోజనం చేస్తేకాని వెళ్ళనీయనన్నాడు.

వసుంధర మొహం చూడగానే జమీందారిణికి సద్భావం ఏర్పడింది. వాళ్ళ వంటవాళ్ళు వచ్చి దొంగలు. రోజూ పచారీ సామాన్లూ అడపా దడపా పాత్రలూ, బట్టలూ దొంగిలిస్తుంటారు. వసుంధర కంటే చిన్నది అయిన ఆ యిల్లాలు "అమ్మాయీ, నువ్వూ ఎవరింటికీ వెళ్లక్కర్లేదు. ఆ పనులేవో మా యింటిలోనే చేస్తూవుండు" అని ఆర్డర్సు వేసింది.

మునపట్లాగానే తనకి వంట ఇంట్లో తోడుపడుతున్న రాంబాబుని రొమ్ముకి హత్తుకుని "వద్దు నాన్నా. నువ్వు రేపట్నించి బడికి వెళ్ళాలి. రెండో క్లాసు పుస్తకాలు తీసుకుని వెళ్ళు

రేపుదయం" అంది వసుంధర. చంటి వాడికి పాకడానికి జమీందారు భవంతి చాలా అనువుగా వుంది.

* * *

లేవగానే తల్లి ముఖం చూడ్డం పిల్లలకి అలవాటు. ఓరోజు నిద్రలేస్తూనే రాంబాబు తల్లితో మాట్లాడుతూ "అమ్మా ! నువ్వు దేవుడివిటగా" అన్నాడు.

అదిరిపడి "ఎవరు చెప్పార్రా" అంది వసుంధర. క్షణంలో తను మరిచిపోయిన వైధవ్యం, తన "వెధవమొహం" మీద అందరూ విసిరిన బాణాల దెబ్బలు గుర్తొచ్చాయి ఆమెకి. బాధతో విలవిల్లాడిపోయింది.

"స్కూల్లో టీచర్ చెప్పారు.- మాతృదేవోభవ-అని వేదాల్లో ఉందట."

"స్కూలు వేరు, ఇల్లువేరు. అక్కడివన్నీ ఇక్కడ పనికిరావేమో" ఆనందాన్ని అణచే ప్రయత్నం చేస్తూ తాపీగా అంది వసుంధర.

"కాదమ్మా అలాగే వుండాలిట. నిద్రలేవగానే తలిదండ్రులకి దణ్ణం పెట్టాలిట. టీచర్ చెప్పారు".

"ఆయనలా చేస్తున్నాడో లేదో."

మధ్యాహ్నం స్కూలునించి ఏడుస్తూ వచ్చాడు రాంబాబు. మీరు తల్లితండ్రులకి నమస్కరిస్తున్నారా" అని అడిగినందుకు టీచర్ కొట్టాట్ట.

"మా టీచర్ దుర్మార్గుడు. దుందుభి, వాల్మీకి, రాక్షసుడు" నోటికొచ్చిన పెద్దమాటలన్నీ అనేసి స్కూల్ మానేస్తానన్నాడు రాంబాబు. వసుంధరకి ఫక్కున నవ్వొచ్చింది కొడుకు మాటలు విని. వాడు దుర్మార్గుల లిస్టులో వాల్మీకిని కూడా చేర్చినందుకు. అర్థం తెలీకుండా గంభీరంగా మాట్లాడ్డానికి పెద్దవాళ్ళకే హక్కు అనుకునే తల్లికి తన కొడుకు అంత వాడవుతుంటే మురిపెం కాదూ! వాణ్ణి రెండు నిముషాల్లో ఊరడించి నవ్వేలా చేసింది వసుంధర.

ఇంటికి "మగ దక్షత" అయిన రాంబాబు చాలా ఠీవిగా, గంభీరంగా వుండటానికి ప్రయత్నించేవాడు. రోజూ జమీందారుగారు చందాలు కట్టిన పత్రికలన్నీ క్షుణ్ణంగా చదివేవాడు. వాడికీ, హైస్కూల్ టీచర్లకి పడేదికాదు. టీచర్లు బోధించే "ప్రపంచజ్ఞానం" వాడికి చాలా అవమానకరంగా, హీనంగా కనిపించేది. వాళ్ళు చెప్పేనీతులు వింటే ఇంకా అసహ్యం వేసేది. వాడు చదువు మానేస్తానంటే అలా వీల్లేదు, చదవవలసిందే అంది వసుంధర. "అమ్మా ఇది నీ ఉద్దేశమా లేక నీ ఆజ్ఞా?" అంటూ చాలా సీరియస్‌గా హిందీ సినిమా హీరోపోజు పెట్టి అడిగాడు రాంబాబు.

"ఆజ్ఞ యేరా. నువ్వు మీనాన్నగారిలా ఎస్సెల్సీ పూర్తి చేయాల్సిందే" వచ్చేనవ్వుని అణుచుకుంటూ అంది వసుంధర.

రాంబాబుకి ఎస్సెల్సీ పాసవక తప్పలేదు.

* * *

" కాలేజీలో చచ్చినా చేరను. హైస్కూల్ టీచర్లు చవటలు; అంచేత కాలేజీ టీచర్లు

చవటన్నరలు అయివుంటారు." అన్నాడు పదహారేళ్ళ రాంబాబు.

"తప్పురా గురువుని పూజించుము-అని వుందిగా శాస్త్రాల్లో" అంది తల్లి.

"అవును. పూజించాలనే ఉద్దేశంతోనే వాళ్లకి దూరంగా ఉంటాననడం. వాళ్ళకి చూస్తే తెలుగు అక్షరాలు కూడా పూర్తిగా రావు. నాదగ్గర ఫోజు కొడతారు. నాకు మండుతోంది. టీచరుగా చేరితే ఉన్న తెలివి కూడా ఊడుతుందేమో మనుషులకి".

"తప్పు నాన్నా. లెంపలు వాయించుకో." బుద్ధిగా రెండు చెంపలూ మూడేసిసార్లు టప్ టప్ మని వాయించుకున్న రాంబాబుని కావిలించుకుని తల నిమిరింది వసుంధర.

"దైవం అంతటా ఉన్నాడని దైవానికే తెలుస్తుందమ్మా. నాకెలా తెలుస్తుంది?" అన్నాడు రాంబాబు రుద్ధమైన కంఠంతో.

రవి మాత్రం "బుద్ధిమంతుడు" స్కూల్లో అన్నీ ఫస్ట్ మార్కులే వాడికి.

రాంబాబు "రచయిత"గా బతకడానికీ, వీల్లేకపోతే రచయితగా చావడానికీ నిశ్చయించుకున్నాడు. బల్‌రాజ్ సహానీ, అబ్బాస్. శైలేంద్ర.హెరాల్డ్‌రాబిన్స్, ముళ్ళపూడి అతని హీరోలు.

* * *

వసుంధర స్వతంత్ర జీవనపోరాటం అలా ఇరవై ఏళ్ళు సాగింది. ఇప్పుడు రాంబాబు సినిమా రచయిత, సహాయ దర్శకుడు, కో ప్రొడ్యూసరూ అయ్యాడు ఓ ఫిలిం ప్రొడక్షన్ సంస్థలో.

వసుంధర దూరమయ్యాకా పుట్టింటివాళ్ళు ఆమెని ప్రేమగా తలుచుకోసాగారు. ఇంట్లో మంచీ, చెడూ సందర్భాల్లో ఆమెకు పిలుపులు వస్తుండేవి. వీలు కుదిరితే వెళ్ళి పిల్లల చదువు నెపంతో ఓ పూటకూడా ఉండకుండా వచ్చేసేది వసుంధర. ఆమె తల్లీ, తండ్రీ చాలా రోగాల ఫాతపడి పిల్లలకి నరకం రుచి చూపించి పరమపదించారు. వసుంధర అప్పుడు వెళ్ళి ఏడిచింది వాళ్ళమీద జాలితో !

తన వాళ్ళందరికీ తనింటికి తప్పకుండా రావాలంటూ ఆహ్వానం పంపించింది వసుంధర. అందరూ వచ్చారు.

రాంబాబు సొంత ఇంటి ముందు ఆటోల్లో దిగి బెదురుగా "ఇదేనా వీళ్ళిల్లు" అనుకుంటూ వచ్చిన చుట్టాలకి ఓ అమ్మాయి స్వాగతం ఇచ్చింది. రంగనాయకమ్మా, విమలా ఆ అమ్మాయిని ఎగాదిగా చూసి అలా వుండిపోయారు ఆమెనే చూస్తూ.

"అవును నేను. నా పేరు అరుణతార." చిరునవ్వుతో వాళ్ళని సోఫాల్లో కూర్చోపెట్టింది అరుణతార.

దిగ్భ్రాంతి నుంచి తేరుకుని బియ్యం గుట్టమీద వాలిన పిచికల్లా ఆమెను ప్రశ్నల ముక్కులతో పొడవ సాగారు వాళ్ళు.

"మీరే ఆ సినిమా ఇన్నాళ్ళు ఆడ్డానికి కారణం. చాలా అద్భుతంగా, ఎంతో అనుభవం వున్నట్లు నటించారు. మొదటి సినిమాలోనే ఆకాశమంత ఎత్తుకి ఎగిరి-" విమల అంటుంటే-

"నటనకంటే ముఖ్యం అందం విమలా. ఈమె ముఖంలో ఎంత అమాయకపుటందం. వెన్నెల పులుముకున్నట్టు" అంది రంగనాయకమ్మ.

వాళ్ళ భర్తలుకూడా ఆడవాళ్ళు వూపిరాడక ఆగినప్పుడు తమ ప్రశంసలు కురిపిస్తున్నారు.

"హెలెన్ ఆఫ్ ట్రాయ్ కథ తెలుసుగా. ఆమెని గ్రీకులు ఎత్తుకుపోయినప్పుడు వేయి యుద్ధ నౌకలు వెళ్ళాయి వెనక్కి తేవడానికి అంటారు. అరుణతారగారు అంతకంటే ఎక్కువ. ఆవిడది దిఫేస్‌దట్ బ్రోక్ ఎ థౌజండ్ బాక్సాఫీస్ రికార్డ్సు."అన్నాడు ప్రకాశం.

తన గొడవలో పడిపోయి వసుంధర, రాంబాబుల ఊసే ఎత్తని బంధువుల్ని చూసి నవ్వుకుంటూ "నాదేముందిలెండి. అంతా ప్రొడ్యూసర్ల అదృష్టం. మీకు తెల్సుగా ఈ పిక్చర్‌లో మీ మేనల్లుడికి కూడా వాటా వుంది. ఏడు లక్షలు మిగుల్తాయిట ఆయనకి."

తనకి రాంబాబు అనే మేనల్లుడున్నట్లు బాగా గుర్తొచ్చిన ప్రకాశం "అదృష్టం అనకండీ. అదంతా మా చెల్లాయి పెంపకం చలవ. ఇంతకీ వీళ్ళేరీ" అని గొంతెత్తి అమ్మా ! వసూ, రాంబాబూ" అంటూ పిలిచాడు.

"వాళ్ళింట్లో లేరు. నేనూ ఇప్పుడే వచ్చాను. రమ్మని ఫోన్ చేస్తే అడయార్‌లో ఓ సన్మానసభ వుంటే అక్కడికెళ్ళారు."

"సన్మానం వాడికయితే ఇదికూడా వెళ్ళటం ఎందుకూ? అందరూ పెద్ద పెద్ద వాళ్ళు వస్తారు. వాళ్ళ మధ్యకి?"

"మీకు తెలీదు కదూ రాంబాబుగారు వాళ్ళమ్మ లేకుండా ఏ సన్మానాలకీ, సభలకీ, ప్రివ్యూలకీ ప్రారంభోత్సవాలకి వెళ్ళరు. ఆయన్ని కట్టుకుని నేనేం సుఖపడతానో నాకు తెలీడం లేదు" సున్నితంగా హాస్యంగా, నిరాశ ప్రకటించింది అరుణ.

"ఓ! కంగ్రాచ్చులేషన్స్. రాంబాబు అదృష్టవంతుడు" అందరూ హర్షం ప్రకటించారు. వాళ్ళ హర్షం బారినుంచి బయటపడ్డానికి "వుండండి కాఫీ చేయించి వస్తాను" అని లోనికి పరుగెత్తింది అరుణ.

వాళ్ళేదో గుస గుస లాడుతుండగా గేటులోంచి కారు వచ్చి పోర్టికోలో అరుణ కారు వెనక ఆగింది. రాంబాబు తనవాళ్ళని చూసి నవ్వుతూ "హై" అని ఓ గ్రీటింగ్ విసిరేసి "అరుణా అరుణతారా ఓసారి భూమి మీదకు వస్తావా" అని సినిమా హీరోలా అరవసాగాడు. ఆమె రాకపోతే ఒకనాటి ఆత్రేయ పద్ధతిలో "అరుణా అరుణా ఓసారి ఓసారి భూమిమీదకి భూమిమీదకి-" అని మళ్ళీ మొదలెట్టాడు.

కాఫీ కప్పులతో నిండిన ట్రేని మోస్తూ వయ్యారంగా వస్తున్న అరుణతారని చూసి "డార్లింగ్. ఆ ట్రే కిందపడేయ్. డ్రమెటిక్‌గా వుంటుంది .... అర్జెంటు పనుంది. అమ్మవారి గుడికివెళ్ళి కుంకం తెచ్చాం. తీసి బొట్టు పెట్టుకో," అని జేబులోంచి ఓప్లాస్టిక్ కుంకుమ భరిణ తీశాడు. మూతతీసి భరిణ అందించబోయాడు.

అరుణతార అందుకోలేదు. అన్నతో "బొట్టు నేనెలా పెట్టుకుంటాను. అలవాటు పోయి మూడేళ్ళయింది. పిక్చర్లో కూడా అల్ట్రా మోడర్న్ అమ్మాయి వేషం కనుక అక్కడా

అవసరం రాలేదు. ఆనవాయితీ పోయింది. ఆవిడ తన చేత్తో నాకు బొట్టు పెడితే తప్ప అమంగళం అవుతుంది"అంది.

"నాకూ ఇష్టమే కాని, అమ్మకి ఏ వుద్దేశం వుందో" అన్నాడు రాంబాబు.

అవునూ, కాదూ అని బొట్టు గురించి వాదించుకుంటున్న ఆ జంటని చూసి చుట్టాలు ఏమిటో అర్థంకాక అన్నివేపులా చూసేస్తున్నారు.

వసుంధర వణుకుతున్న చేతుల్తో కుంకుమ భరిణ అందుకుని. చిటికెడు ఎర్రకుంకుమ అరుణతార నొసటన వుంచింది. భుజాన్నున్న కెమెరాతో ఫోటో తీశాడు రాంబాబు.

వెంటనే అక్కడ సోఫాలో కూలబడిన తల్లి పాదాల వద్ద కూర్చుని ఆమె ఒళ్ళో తల దాచుకునే మిషతో కన్నీళ్ళని కూడా దాచుకున్నాడు రాంబాబు.

అరుణతారకి కూడా ఏడుపొచ్చింది. "నాకూ, రాంబాబుగారికీ పెళ్ళి కదూ ఈరోజు. మీకు ప్లెజెంట్ సర్‌ప్రైజ్ ఒకటి బహూకరించాలని ఆయన మీకు శుభలేఖ కూడా పంపలేదు. అర్జెంటుగా రమ్మని ఊరుకున్నారు. శుభలేఖల్లో చిరంజీవి సౌభాగ్యవతి అని రాయాలికదా. నేను మూడేళ్ళ క్రితం చిరంజీవి సౌభాగ్యవతి పదవికి అర్హత పోగొట్టుకున్నాను. ఎందుకంటే అంతవరకూ నాకు ఓ భర్త వుండేవాడు. ఓరోజున చచ్చిపోయాడు. అప్పుడు నాకు ఇరవై ఏళ్ళు. అంతక్రితమే నాకూ ఆయనకీ రాంబాబుగారు ఫ్రెండే."

"రాంబాబుగారు హేండ్‌గ్రినేడ్‌లాంటి మనిషి. ఎప్పుడు పేలుతుందో తెలీదు గ్రెనేడ్‌ని చూస్తే ముద్దుగా పండులా వుంటుంది. ఫ్యూజ్ విరిచి విసిరేదాకా. ఆయన నన్ను పెళ్ళాడతాడని నాకూ అనుమానం రాలేదు."

"మొగుడు అనే ఒక్కమనిషితో బాటుగా సూర్యుడూ, చంద్రుడూ, భూమీ, ఆకాశం, నాలోని హృదయం, రక్తం. నాడులూ అన్నీ చచ్చిపోయాయనుకునే పిచ్చిముండని బలవంతంగా సినిమాల్లోకి లాగారు ఆయన. మీరు నాసినిమా చూశారుగా. నామొహం ఎలావుంది అందులో. బాగుందా కాఫీ చల్లారిపోతుందేమో తాగేయండి. నామొహంలా వుందా కాఫీ?" కిలకిలా నవ్వింది మిసెస్ అరుణతారా రాంబాబు.

(ఆంధ్రజ్యోతి; వీక్లీ– 24–3–1978)

★